

LISTOPAD JE V TOM NEVINNĚ

Lidé nemají moc rádi listopad. Snad proto, že bývá nevlídné počasí, nebo proto, že jim podzim přírody připomíná podzim života. Je to tak ale dobře?

Kdo přijde do plzeňského Hospicu sv. Lazara a projde se jeho přízemní chodbou, uvidí na jejích stěnách devět zavěšených fotografií přírody. Vytvořil je mladý člověk, který zde prožil několik posledních týdnů svého života. Dvaadvacetiletý chlapec jménem Jan.

Co po člověku zůstane, když opustí tento svět?

Pár fotografií, dům, nebo něco podobného, malého či velkého. Po každém něco jiného. Anebo snad zůstává více? Něco, co nevidíme, co je však daleko větší? Jelikož v Plzni do Hospicu sv. Lazara chodívám, dívám se na zmíněné velmi hezké fotografie a spolu s nimi vidím v duchu i jejich autora. Alespoň tak jak jsem ho znal a jak si ho pamatuji. Mladý člověk, který měl rád lidi a přírodu, který měl rád život. Mnoho věcí v něm chtěl ještě poznat a udělat, jenže už to nešlo. Ale i to je přece daleko víc než třeba postavený dům, i kdyby byl největší ze všech.

K otázce první přibude záhy druhá. Velmi jednoduše a prostě ji formuloval P. Benedikt Holota, když kdysi pochovával jednoho svého přítele: „Co se s ním stalo v okamžiku smrti?“

Někdo by řekl, že je to otázka listopadová, ale ona je to otázka celoroční, ba dokonce celoživotní. Někdo by řekl, že je to otázka filozofická či teologická, ale ona je to otázka hluboce lidská. Leckdo se s ní vůbec nechce setkat. Jaký paradox! I kdyby se vyhnul všem ostatním otázkám, téhle ze všech jediné se nevyhne.

Když je člověk knězem (můj případ), setkává se s ní dost často. Kromě jiného totiž navštěvuje nemocné, doprovází umírající a pohřbívá zemřelé, což jiní lidé nedělají. A tak nad tou otázkou bádám víc než ostatní.

Věřím, že smrtí život nekončí. Loňského roku mě v tom utvrdili dva lidé, když jsem se dozvěděl, jakým způsobem prožívali svoje poslední chvíle na tomto světě.

První byl kardinál Tomáš Špidlík, který na konci svého dlouhého a požehnaného života řekl: „Celý život jsem hledal Ježíšovu tvář a nyní jsem šťastný a klidný, protože odcházím, abych Ho

uviděl.“ (Ta slova citoval dokonce papež, když ho pohřbíval.)

Druhým byla Chiara Luce Badano, která jako velmi mladá zemřela již v roce 1990, ale dozvěděl jsem se o ní až loni, kdy byla blahorečena. Těsně předtím než zemřela, řekla své mamince: „Na shledanou. Buď šťastná, protože já jsem také šťastná.“

Tyto dva výroky, pronesené dvěma lidmi rozdílného věku, zní tomuto světu jako provokace. Tváří v tvář smrti nehovoří o nicotě či beznaději, ale o štěstí. Zároveň jsou tou nejhlubší a nejužasnější odpovědí na výše položenou otázku. Když umírá dobrý člověk, stává se šťastným! Tak jako nikdy před tím a natrvalo. To je to, co se s ním v okamžiku smrti děje. Kvůli tomu stojí za to žít i zemřít.

V den Památky zesnulých a v následující dny, kdy se chodíme na hřbitov pomodlit za naše zemřelé a zapálit svíčky na jejich hrobech, můžeme proto meditovat o štěstí více než kdy jindy.

Právě v listopadu – není to zvláštní?

Jiří Barhoň

Listopadová nálada s rozjímáním o štěstí nás pomalu připravila na vstup do adventu. Dobu zklidnění a spojení s těmi, kteří nás předešli do tohoto „domu štěstí“. Můžeme pokračovat v tichém rozjímání třeba i o tom jak pomoci těm, kteří tímto domovem prošli, ale ještě tam nemohou přebývat, protože jejich šat nebyl úplně čistý, měl malé či velké nánosy skvrn, špíny – hříchu a je třeba se této nečistoty zbavit. Pamatovat na tyto naše drahé, ale i ty neznámé, vzdálené, na to, že jsou odkázáni na přímluvy Panny Marie a svatých, ale i a na naši pomoc skrze naše modlitby, skutky, oběti a mše svaté, které za ně obětujeme a tím jejich očistnou dobu zkracujeme.

Dopis přátelům bratří Trapistů z kláštera v Novém Dvoře

30. září 2011, Svátek svatého Jeronýma

Milí přátelé,

Generální kapitula našeho řádu, která se konala v měsíci září v Assisi, rozhodla o povýšení našeho převorství na opatství. Devět let po založení tak naše komunita dosáhne své kanonické zralosti. Je snad vše vyhráno? Můžeme již usnout na vavřínech? Zcela jistě ne. Těchto devět let naučilo ty z nás, kteří to snad ještě nevěděli, že Boží dary jsou vždy dávány slabým lidem a věrnost, byť co nejpřímněji míněná, je smíšená s nedokonalostí a někdy se značnými útrapami. Za tímto konstatováním je jen realismus zbavený naivity a založený na milosti. A to není málo...

Jednou bude třeba napsat historii oněch let, kdy se naše sny třístily o každodennost, jež byla tvrdší než ony sny, ale nekonečně krásnější a slibnější. První zakladatelé, kteří odešli ze Sept-Fons 15. srpna 2002 ve svátek Nanebevzetí Panny Marie, aby 20. srpna, na svátek svatého Bernarda, založili klášter, pak mniši, kteří se k nim připojili, a konečně ti, kteří přijali hábit, složili sliby či byli vysvěceni na jáhny nebo kněze v našem klášteře, ti všichni utvářeli jeho identitu. Dnešní Nový Dvůr je plodem naší upřímnosti i naší nešikovnosti, naší dobré vůle i našich nedbalostí, naší vytrvalosti v modlitbě i našich roztržitostí. Několik čísel:

Během devíti let byl celý žaltář odzpíván od poloviny noci do soumraku téměř pětsetkrát. Až 8. prosince komunita zvolí – za přítomnosti otce opata, otce učitele ze Sept-Fons a několika bratrů, kteří nás věrně doprovázeli během těchto let – svého prvního opata, bude mít za sebou dvanáct tisíc čtyři sta padesát žalmů zpívaných střídavě oběma chóry, ve sledu čas od času svátky a slavnostmi. Zvon, který vytrhuje ze skriptoria nebo od práce, svolává večer na hodinu zpěvu, čištění v klášteře dvacet tři tisíckrát. Provazy zvonů, oznamují okolní krajině začátek bohoslužeb, modlitbu Anděl Páně, tak rychle zapotřebí často vyměňovat. Jednou nebo spadl na vyděšeného zvoníka. Ostatní přítom vážnost. Každý den ministrant přistupuje před slavnostním slavením mše svaté... jsme v refektáři poslouchali po dlouhých z Proroků, která oznamovala: „Místo deště prach a písek.“ Naše studně byly vyschlé a dělníci vířili prach dokonce i v kuchyni. Tehdy jsme pochopili, že Písmo je konkrétní slovo pro každý den. Jednou večer, při nešporách v provizorní kapli, se rozpoutala průtrž mračen. Když jsme v sandálech a v hábitech, s lopatami a krumpáči vyběhli ven, abychom uchránili naši novou křížovou chodbu potopy, a když jsem úplně zmizel v jedné obrovské louži, viděl jsem, že Bůh má smysl pro humor.

všedních dní, přerušovaném nás budí v dormitáři, abychom šli do kostela, zeleniny nebo k četbě, zazní které ze střechy kostela proměňování při mši nebo opotřebobáváme, že je bylo dvakrát provaz dokonce měli potíže zachovat k oltáři, aby zapálil svíčky A Bible? Jednou v poledne týdnech sucha četbu sešle Hospodin na tvou zemi

Otec Jeroným odhadoval, že než mnich získá počátek zkušenosti s životem modlitby, musí opotřebobávat svá kolena po pět tisíc hodin před svatostánkem – jde o pouhý záběh, jak píše; rychlý výpočet, který bere v úvahu rytmus každého dovoluje prohlásit, že toto postupné zabíhání se, které stále ještě probíhá u těch nejmladších, bylo nejstaršími zakladateli dávno překročeno. Je-li to pravda – to je tajemství každého z nás – strávili jsme všichni společně, přidávajíc své obětí dary jedny k druhým, tisíce hodin v mlčenlivé modlitbě, v blízkosti našeho velkého Boha.

Tyto nezvyklé „statistiky“ stačí, aby Vás přesvědčily, že celý mnichův život je organizován tak, aby obrátil jeho srdce k Bohu. Přátelství, které se utkalo mezi Vámi a námi dokazuje, je-li toho ještě třeba, že jediným cílem našeho mnišského života není jen naše osobní posvěcení. Vlivem milosti též působí, že se k Bohu přibližuje velké množství lidí, kteří krácejí k němu nebo se od něj vzdalují. Zpěvem mnichů, jejichž srdce je v souladu s jejich hlasem, chválí Církev neúnavně svého Stvořitele a Vykupitele. Coby neviditelné plody našeho každodenního života získávají misionáři odvahu, nemocní snášejí své bolesti s větší trpělivostí, nevědomost ustupuje, hlad a chudoba nachází konkrétní léky; věrnost manželů se upevňuje, mladí jsou chráněni ve své nevinosti, starci vyznařují dobrotu a moudrost...

Pro jednu Vás ušetříme výčtu našich prací a finančních starostí. Znovu se objeví po svátcích. Tento rok nedostanete kalendář. Dá-li Bůh, aby 8. prosince bratři zvolili jednoho z nás, bude nový opat požehnan plzeňským biskupem několik dní poté. Dostanete pak v prvních týdnech roku 2012 brožurku, která bude připomínat tyto památné události.

Křesťanský život – pro nás mnišský život – není procházkou růžovým sadem. Není ani každý den slzavým údolím, ačkoli to zpíváme na závěr kompletáře v Salve Regina. Někdy na nás dopadaly hromy a blesky. Otřepali jsme se a šli dál. Křesťanský život nabízí možnost prožívat s Pánem, v jeho důvěrné blízkosti a v jeho přátelství, radosti a útrapy, které se dostávají. Mladí lidé stále klepou na dveře našich klášterů v Sept-Fons, v Novém Dvoře i v zapadlých koutech vzdálených zemí. Toto léto se okruh rozšířil: přišli z Německa, Litvy, Polska, Slovenska, Srbska... Vráť se tito mladí muži? Co z nich bude za pět, za deset let?

Děkuji, že jste nás provázeli během těch let, a děkuji, že s námi pokračujete v tomto nedokončeném díle. Dokud budou lidé, budou mniši. A dokud budou mniši, budou potřebovat přátele, aby podporovali prostředí, ve kterém se uskutečňuje jejich povolání. Děkujte Bohu s námi za to, co se uskutečnilo, a prostě ho jako my, abychom dostáli svému úkolu, aby podporoval naši věrnost a ušetřil nás příliš těžkých zkoušek. Spolehejte na naši modlitbu, tak jako my spoléháme na Vaši.

S věrnou vzpomínkou a vděčností

Br. M. Samuel, převor

VZPOMÍNKA NA MARIÁNSKOU HORU.

Nastává období, kdy nebudou mše svaté na Mariánské hoře. A já v sobě nosím překrásnou vzpomínku. Letos, ostatně jako každý rok jsem jela na pouť na Mariánskou horu. Už jsem si zvykla využít příležitosti a jít ke svaté zpovědi. Ještě cestou jsem si opakovala a urovnávala myšlenky ke zpovědi, abych byla dobře připravená. Při vchodu do kostela jsem pohledem změřila tu kratší řadu a zařadila se. Po malé chvíli jsem zjistila, že stojím stále na stejném místě a přešla jsem na pravou stranu, kde zpovídal R. D. Bohuslav Směšný. Chtěla jsem totiž stihnout mši svatou. Protože jsem byla připravená vychrlila jsem vše co mi leželo na srdci. Ještě se mě na něco p. farář zeptal, já odpověděla a pak následovalo rozhrěšení, uložení pokání a pak už mě poslal at' upaluju. Stačilo opravdu jen několik dobře míněných rad, jen několik slov a já se cítila hned o něco lehčí. Chtělo se mi snad i zavýsknout si. Uvědomila jsem si kolik elánu, energie jsem najednou získala. Jak mocné bylo slovo kněze. Ještě dlouho jsem měla ten krásný pocit při vzpomínce na tuto zpověď. Zároveň jsem si uvědomila, že opačné jednání vyvolá v člověku negativní reakci.

Znám jeden příběh otce a syna. Otec se snaží vychovat ze svého syna slušného člověka, ale stále se mu to nedaří. Až jednou si se synem promluví a říká: „Víš já už nevím jak ti to říci, abys pochopil, jak se máš chovat. Tak za každý špatný skutek, který uděláš, půjdeš a zatlučeš hřebík do našeho laťkového plotu.“ Syn poslechl. Na plotě přibývalo hřebíků, až už to syna přestalo bavit a řekl si, že se pokusí žít bez špatných skutků. Jednoho dne přišel za otcem a říká: „Tak už jsem do plotu víc než týden nezatloukl jediný hřebík.“ Otec odpověděl: „Tak to je moc dobře, a pokud se ti podaří udělat dobrý skutek, jdi a vytáhni hřebík.“ Za nějaký čas přišel znovu syn za otcem a říká: „Už na plotě není žádný hřebík.“ Tak otec vzal syna a šel se s ním na plot podívat. A opravdu. Všechny hřebíky jsou vytažené. Otec žádá syna, aby se na plot podíval, a říká: „Je moc dobré, že už tady není žádný hřebík, ale podívej se dobře, po každém hřebíku zůstala ve dřevu rána (díra po hřebíku). Ještě dlouho bude trvat, než se zacelí a některé se nezacelí nikdy.“

Tak je to i s našimi skutky. Pokud někomu ublížíme, můžeme to později dobrým skutkem napravit, ale jizva na duši už tam zůstane. Přeji si pro nás pro všechny, abychom nemuseli zatloukat hřebíky a nadělali co možná nejméně děr. Pokud je to možné naučme se kolem sebe šířit to pěkné pozitivní jako ten pan farář.

J.M.

ADVENT – BDĚNÍ JE SPOJENO S LÁSKOU

Pán Ježíš nás hned na začátku nového církevního roku, každého adventu, vyzývá k bdělosti. Co to pro nás znamená?

Obyčejně je bdění spojeno se starostí o druhého člověka. To znamená, že počítáme ve svém životě nesobecky ještě s někým jiným než jen se sebou. Tak lékaři a zdravotníci bdí nad svými pacienty. Lidé, kteří pracují v nepřetržitých provozech také bdí: dopraváci, pekaři, pracovníci v elektrárnách, profesionální hasiči, záchranáři... Zde je nutno bdít svědomitě, ostražitě, profesně.

Bdění lidské však bývá spojeno s láskou. Maminka s láskou bdí nad svým nemocným děťátkem. Milující dokáže bdít v jakékoli situaci pro milovanou osobu. A když Izraelité byli vyvedeni Mojžíšem z egyptské poroby, byla to noc bdění pro Hospodina, který miloval svůj vyvolený národ a vyvolený národ miloval Jeho. Bdění je tedy zaměřeno vždy k někomu, koho milujeme, koho bereme. Je spojeno s myšlenkou na něj. Je vyjádřeno přáním dobra druhému. Zvláště je také vyjádřeno skutkem milosrdenství a aktivní pomoci druhému.

Ve vztahu k Bohu je bdění vyjádřeno životem z víry, osobní modlitbou, rozjímáním, kontemplací a četbou Písma. Toto bdění je pak vzpomínáním na Boha, opřením se o Boha v úplné odevzdanosti do vůle Boží. Neúnavná horlivost pro Boha je spojena s láskou. A boj naší modlitby proti naší hříšnosti, lenosti a těžkopádnosti je bojem pokorné, důvěřující a vytrvalé lásky. Lásky k Bohu i k bližnímu. Bděme proto s láskou!

js

P. ALOIS STANISLAV NOVÁK – DOPLNĚNÍ

Ve výborném vlastivědném časopisu „Vlastivědné listy Pardubického kraje“ č. 2/2011 jsem objevil a přečetl si článek o petrovičském rodáku P. A. S. Novákovi. Vzhledem k tomu, že v něm jsou uvedena nová fakta, poznatky a vzpomínky, pokládám za vhodné a dobré seznámit s nimi čtenáře našeho Poutníka jako doplněk jeho již zveřejněnému životopisu a jeho působení. P. Alois S. Novák má v roce 2011 jubileum 120 let od narození. Článek napsal pan Bohumír Andrlé a zde přepis zmiňovaného článku:

(js.)

P. Alois Novák se narodil se 9. června 1891 v Petrovičích u Lanškrouna. Po bohosloveckých studiích byl 8. července 1917 v katedrále sv. Víta v Praze vysvěcen na kněze. Poté nastoupil na své první kněžské působení do Poličky jako kaplan a nějaký čas po odchodu děkana Letošníka zastával jeho úřad jako administrátor. V Poličce se živě zajímal o život a tradice zdejšího lidu. Psal básně, divadelní hry z minulosti města a povídky. Podle svého rodiště si dal pseudonym **Roman Petrovičský**, kterým některá svá díla podepisoval. V době vánoční navštěvoval poličské betlemáře a sepsal tradici betlemářství v Poličce, která se později stala námětem M. K. Valšíkové pro publikaci „Naše betlémy“ (1946).

Vzpomínám na vyprávění mého dědy (píše B. Andrlé), když byl ještě doma, kde stavěl starý rodinný betlém, v němž byla scéna mladíka, jak stojí na žebříku a trhá jablka ze stromu a hází je dívence zvané „Baruška“ do zástěry. Tato betlémská scénka se P. Novákovi tolik zalíbila, že si ji vyprosil. O betlémech, a nejen o nich, psal do Lidových listů. V jednom listu v rámci jesličkové výstavy v Praze (1923) mimo jiné údaje vztahující se k poličským jesličkám zakončil článek zajímavou vzpomínkou na své působení v Poličce: ... „V Poličce jsem byl literárně velmi činný. V příkrývcu a v rukavicích psal jsem často až do 1 hod. noční. Lid tam byl velice hodný a nábožensky zachovalý. Jinak však v zimě pravá Sibiř. Vlak někdy po celých 14 dnů uvízl ve sněhu a byli jsme bez novin a korespondence ...“.

V Poličce také napsal dvě divadelní hry: „Našinec Kanárek“ – historické drama z dějin Poličky a „Poustevník na Luckém vrchu“ – zpracováno podle starší pověsti. Dalším jeho dílem je povídka „Pod křížem“ – popis skutečné události o padělání peněz v Poličce.

Po odchodu z Poličky působil v Pěčíně (kralický vikariát, dnes Rychnov n. Kn.) a poté ve Stěžerech u Hradce Králové, odkud přešel 29. října 1953 do Nasavrku, kde působil do konce svého života. Zde napsal mimo jiné „Jak Nasavrčtí čerta napálili“ a báseň „O Kaštance“. (Kaštanka je nejvýše položený sad jedlých kaštanů v Evropě, založený r. 1776 knížetem Janem Adamem Auerspergem. Památková ochrana sadu byla vyhlášena v roce 1991. Nejstarší stromy mají stáří 229 let. Ke dni 15. 7. 1998 bylo registrováno 125 stromů. Sad Kaštanka pravidelně rodí.)

Životní pouť P. Nováka skončila 5. dubna 1968 a byl pochován ve svém rodišti v Petrovičích u Lanškrouna.

Na závěr připojuji vzpomínku P. Aloise Stanislava Nováka na tehdy nedávno zemřelého skladatele **Bohuslava Martinů** (* 8. 12. 1890, + 28. 8. 1959 v Liestalu), uveřejněnou v Katolických novinách 20. 9. 1959 pod titulkem „Za Bohuslavem Martinů.“

„Když jsem v letech 1917 – 1923 kaplanoval a později administroval děkanský úřad v Poličce, byl v Pánu zesnulý na začátku své tvůrčí a umělecké práce a slávy. Krásy svého rodného kraje, promítnuty tvůrčím srdcem, odíval nejkrásnějšími tóny symfonií, kantát, oper, zatímco jeho bratr, akademický malíř, usiloval, aby postihl krásu Vysočiny barvou štětky.“

To již skladatelova rodina nebydlela vysoko mezi nebem a zemí v hlásce děkanského kostela sv. Jakuba. Zakoupili si malý domek, v němž pisatel (P. Novák) vykropil tělesnou schránku svččenou vodou skladatelova otce Ferdinanda Martinů (býval povězný, zemřel 12. 10. 1923 ve věku 70 let) a doprovodil ji v rakvi do děkanského kostela, k jehož uctění složil syn Bohuslav Martinů nadšenou kantátu. Poněvadž měl pohřbívající kněz před sebou dva nadšené mladistvé umělce a sám se hlásil též k cechu spisovatelskému, dal si zvlášť záležet na promluvě nad hrobem na svatomichalském hřbitově. Dojemně se rozloučil s posledním poličským hlásným a pozůstalým synům a dceři radil, aby vždy tíhli k výšinám krásy a umění, k vysokým metám života, když ve výšinách věže blaženě prožívali své mládí. A Bohuslav Martinů se tím řídil celý svůj život, který trávil ze dvou třetin v cizině.

Léta nelítostně prchala a pisatel (P. Novák) se s Bohuslavem Martinů již osobně nesetkal. Sledoval však pozorně jeho tvůrčí činnost a slávu. V roce 1957 na podzim chtěl pisatel navázat s poličským rodákem alespoň písemný styk. Od skladatelovy sestry vyžádal si adresu, chtěje mu napsat do věčného města Říma, kde za svých studií pobyl též 30 měsíců. Ale sestra odepsala, že se bratr stěhuje do Švýcar. Počkal, až se zabydlel a napsal mu. Ladil dopis vzpomínkami na mládí, na krásný vánoční čas v Poličce, kdy téměř v každém domku stavěli umělecké lidové jesličky a k dopisu připojil své verše, aby je na památku zhudebnil. Téměř obratem odepsal na švýcarském psacím stroji, který nemá háčeků a čárek nad písmenky. V Nasavrkách četl pak s napětím jeho dopis:

‘Vážený a milý pane děkane!

Děkuji Vám srdečně za vzpomínky na dávná léta v Poličce v dobách vzdálených. Vaše básně jsou velice krásné a dojemně a vrátím se k nim, až se zase trochu usadím. Jak víte, můj život je potulný. Právě jsme se s paní přestěhovali z Říma, kde jsme trávili celý rok, a tak zase si musíme zvykat na nové bydliště ve Švýcarech. Práce je stále dost, ať jsme kde jsme. Teď pracuji na své opeře a pro nic jiného nemám smysl. Ale slibuji Vám, že jak budu mít čas, k Vaším básním se vrátím a snad se mně podaří ověřit je hudbou. Jak bude dále, nevíme, ale doufám, že snad bude mně možno podívat se po dlouhých letech do vlasti.’

K veliké své žalosti nedočkám se již veršů oděných tóny. Ani Polička již neužije svého syna, který už náleží vzpomínkám. Jen bronzová deska na děkanské věži poličské bude oznamovat kolemjdoucím, že tu spatřil světlo světa zdejší rodák, slavný hudební skladatel Bohuslav Martinů a v městském divadle před hřbitovní bránou zazní občas sladká skladba Otevírání studánek.“

AHOJ DĚTI!

Stojíme na prahu adventu, krásné předvánoční doby, a začínáme nový liturgický rok. Dnešní neděle je první ze čtyř adventních nedělí. Na adventním věnci září plamínek první svíčky. Znějí adventní písně a roráty. Přichází ten kouzelný čas přípravy na Vánoce, na příchod Božího Syna na zem – k nám lidem, na narození Ježíška.

V domácnostech se začne chystat vše, co máme o Vánocích rádi. Peče se cukroví, staví se betlémy, připravuje se výzdoba... To vše je určitě důležité, ale ne to nejdůležitější. Měli bychom také připravit svoje srdce, aby tam bylo místo pro narozeného Ježíška a jeho velkou radost.

Pomůže nám, když si připomeneme postavu Jana Křtitele – předchůdce Páně a jeho výzvu k odmítnutí zla a přilnutí k dobru. Jan vyzýval k pokání a k tomu, abychom připravili cestu Pánu, jak o tom čteme v Písmu svatém.

Tak je psáno v knize řeči proroka Izaiáše:

„Hlas volajícího na poušti:

Připravte cestu Pánu,

vyrovnejte mu stezky!

Každé údolí ať je zasypano,

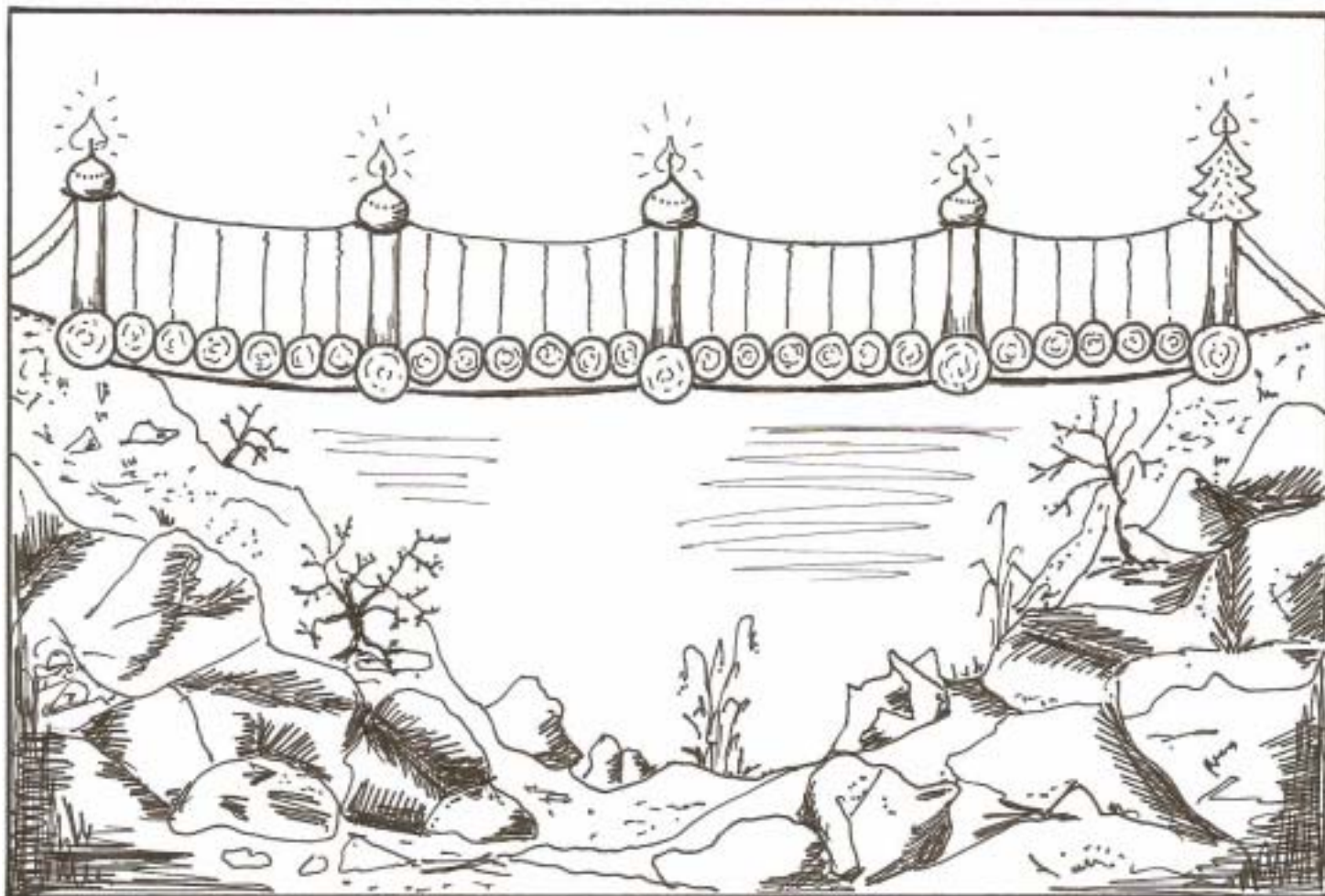
každá hora a každý pahorek srovnán;

kde je co křivého, ať je narovnáno,

cesty hrbolaté ať se uhladí!

A každý člověk uzří Boží spásu.“ (Lk 3,4-6)

Úryvek nám dává námět na obrázek pro adventní dobu: údolí mezi dvěma horami je překlenuto zvláštním mostem. Je složen z 28 částí (tolik dnů letošní advent má). Představte si, že jsou to třeba dřevěné kůly. Zábradlí má oporu v 5 sloupcích (4 adventní neděle a Štědrý den). Váš úkol bude následující. Pokusíte se naplnit výzvu – vyrovnat cestu – překlenout ji mostem, tedy jakoby zasypat údolí – zasypat tam třeba jednu ze svých špatných vlastností tím, že se každý den pokusíte s ní trochu „poprat“. Překonat ji! Pak si vybarvíte jednu část mostu. Při nedělích pak vybarvíte vše, co k jednomu týdnu patří. Na Štědrý den by měl být obrázek hotov a cesta pro Pána do vašich srdcí připravena.

(Otazníček)

PRO STARŠÍ:

Čekání patří neoddelitelně k našim ž(i)votům. Může mít spoustu od(l)išných podob. Zná(m)e to všichni. Čekání na au(t)obus za velkého mrazu, deště, větru není pro n(i)koho (p)říjemné. Nebo čekání u lékaře, z(u)baře či před zkouš(k)ou – by mnoh(d)y člověk rád (v)(y)mazal. Ale nejde to.

Naopak čekání na něco příjemného nebo někoho milého – návštěvu, to je zcela jiné. (N)ávštěvu, na kterou se těšíme, určitě očekáv(á)me s radostí. S chutí přip(r)avíme vše co nejlépe a pocit'ujeme takové zvláštní chvění, a(b)y to dobře dopadlo, hosté se cítili příjemně a vš(e)chno bylo v pořádku.

A co (t)eprve, když k nám má p(ř)ijít návštěva ze všech největší, nejdůležitější a nejdůležitější? Sám Boží Syn v podobě malého děťátka! To už si určitě zaslouží, abychom uklidili nejen doma, ale hlavně uvnitř nás samotných. K tomu nám advent – letos vůbec nejdelší – skýtá prostor a čas.

Vždyť je asi nejkrásnější o (V)ánocích mít čisté srdce, zachytit tu radost, která kol(e)m nás prochází, a pak ji šíří(t) okolo sebe v r(o)dině, mezi kamarády a všude, kde jsme.

V textu jsou některá písmena v závorkách. Není to náhodou. Je v nich pro vás ukryta adventní výzva. Přečtete si ji po vypsání všech vyznačených písmen, a to od konce. Krásný advent!

(EJ)

Řešení z minulého Poutníka:

Tajenka z L – křížovky: Slavnost JEŽÍŠE KRISTA KRÁLE.

DVA ANDĚLŠTÍ POUTNÍCI SE ZASTAVILI, ABY STRÁVILI NOC V DOMĚ BOHATÉ RODINY.

Rodina byla nepohostinná a odmítla anděly nechat v místnosti pro hosty. Místo toho byli ubytováni ve studeném sklepním pokoji. Jakmile si ustlali na tvrdé podlaze, starší anděl uviděl díru ve zdi a opravil ji. Když se mladší anděl udiveně ptal proč, starší odpověděl: "Věci nejsou takové, jakými se zdají být." Další noc si šli odpočinout do domu velmi nuzného, ale pohostinného farmáře a jeho ženy. Poté, co se s nimi manželé podělili o trochu jídla co měli, řekli andělům, aby spali v jejich posteli, kde si dobře odpočinou. Ráno po svítání našli anděle farmáře a jeho ženu v slzách. Jejich jediná kráva, jejíž mléko bylo jediným příjmem rodiny, ležela mrtvá ve chlévě. Mladší anděl se ptal staršího, jak se to mohlo stát. První muž měl všechno a tys mu pomohl, vyčítal. Druhá rodina měla málo, ale byla ochotna podělit se o vše, a tys dovolil, aby jim zemřela kráva. Proč?? "Věci nejsou takové, jakými se zdají být" odpověděl starší anděl". Když jsme byli ve sklepním pokoji, všiml jsem si, že v té díře ve stěně byla zásoba zlata. Jelikož majitel byl posedlý chamtivostí a nechotou sdílet štěstí, utěsnil jsem stěnu, aby poklad nemohl najít. Když jsme další noc spali ve farmářově posteli, přišel si anděl smrti pro jeho ženu. Dal jsem mu místo ní krávu. Věci nejsou takové, jakými se zdají být. "Většinou neznáme všechny souvislosti. I když máš víru, potřebuješ také důvěru, že vše, co přichází, se vždy děje ve tvůj prospěch. A to se vyjeví až časem. Někteří lidé přicházejí do našeho života a rychle odcházejí, někteří se stávají našimi přáteli a zůstanou na chvíli. Přesto zanechávají v našich srdcích nádherné stopy.

z internetu

„KRABIČKOVÁ SBÍRKA“ PRO MISIE VE FARNÍM KOSTELE – 2011/2012

Tak jako jiné roky, i letos proběhne opět „krabičková sbírka“ pro misie. Tato forma sbírky se u nás stala již tradicí. Probíhá jen v našem farním kostele v Dolní Čermné. Již od první neděle adventní, tj. od 27. listopadu 2011, budou na stolcích (židlích) u obou vchodů do farního kostela umístěny krabičky pro tuto formu sbírky. Krabičky zde budou umístěny až do neděle v dubnu 2012, kdy budeme slavit pouť patrona našeho kostela sv. Jiří. Sesbírané věci budou odeslány prostřednictvím charity sv. Anežky v Otrokovicích a charity ve Valašském Meziříčí na pomoc zahraničním misiím. Sbírají se věci, kterou jsou vypsány na krabičkách. Peníze budou odeslány Nadaci likvidaci lepry ve světě.

Misiím, mimo materiální a finanční pomoc, jsou potřebné také naše modlitby a oběti, které jsou zvláště příhodné pro dobu adventní a poté i dobu postní. Prosím, věnujte na tento účel i své modlitby a své osobní oběti. Výsledky sbírky budou ohlášeny v Poutníku.

za org. V. Jansa

PRO ZASMÁNÍ

Hovoří spolu jednou tři duchovní – katolický kněz, imám a rabín – jaký největší zázrak ve svém životě zažili.

Katolický kněz:– Jednou jsem šel na jakousi samotu zaopatřovat, když tu najednou se přihnala bouřka, ale opravdu strašná bouřka; lilo jak z konve, blesk za bleskem, víchř, no hrůza. Opravdu jsem měl strach, že nedojdu. A tak jsem se začal modlit: Ó Bože, ty víš, že konám službu Tobě, tak mi pomoz, ať dojdou k tomu umírajícímu a připravím jej na setkání s tebou. A najednou – zázrak! Všude kolem mě zuří bouře, a nade mnou čistá modrá obloha...

Imám:– To nic není. To já takhle jednou jedu do Mekky na pouť, když se přizpůsobí písečná bouře, a to je na poušti naprostá katastrofa. Tak padnu tváří k zemi a modlím se: Ó Alláhu, tvůj prorok Mohamed nám přikázal putovat do Mekky, a teď tu mám bídně zahynout? A najednou – zázrak! Všude kolem mě písečná bouře, a v dosahu mého velblouda se nehne ani zrnko písku...

Rabín:– No, to já si takhle jednou v sobotu jdu svých tisíc kroků do synagogy, a najednou vidím, že na zemi leží pětistovka. Co teď? Je sabbat, já ji nesmím zvednout, ani se nesmím dotknout peněz, co teď? Tak se začnu modlit: Ó Bože, tys ustanovil sabbat pro syny Izraele, pomoz mi jej zachovat! A najednou – zázrak! Všude kolem mě sobota, a já mám čtvrtek...

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA NAŠÍ FARNOSTI:

V prosinci 2011 oslaví:

90 let	pan František Jansa	z Dolní Čermné	82 let	pan František Fišar	z Horní Čermné
86 let	paní Filomena Šebrlová	z Dolní Čermné	79 let	pan Miroslav Betlach	z Dolní Čermné
84 let	pan Miloslav Vávra	z Dolní Čermné	78 let	paní Marie Dostálková	z Dolní Čermné
84 let	pan Karel Bednář	z Dolní Čermné	77 let	paní Františka Faltusová	z Verměřovic
		(bydlí v Německu)	74 let	paní Eva Havlová	z Dolní Čermné
84 let	pan Karel Moravec	z Verměřovic	73 let	paní Jindřiška Vacková	z Dolní Čermné
83 let	paní Jiřina Vágnerová	z Verměřovic	72 let	pan Ivan Hrubant	z Petrovic
82 let	pan Jaroslav Nastoupil	z Dolní Čermné	72 let	pan Emil Výprachtický	z Verměřovic
82 let	paní Vilemína Červenková	z Jakubovic	55 let	pan Vladimír Dostálek	z Dolní Čermné

Všem oslavencům jménem farnosti i jménem svým srdečně blahopřeji a vyprošuji Boží požehnání a pevné zdraví do dalších let.

Byl pokřtěn a stal se Božím dítětem:

v Dolní Čermné 13. 11. 2011 Jan Křtitel Kot z Prahy
 Rodičům Honzika rád blahopřeji a vyprošuji všechny potřebné milosti pro křesťanskou výchovu jejich dítěte.

Křesťanský jsme se rozloučili:

ve Verměřovicích 18. 10. 2011 s panem Davidem Stejskalem z Verměřovic
 Pozůstalým ještě jednou vyslovuji křesťanskou účast na jejich zármutku. Na zemřelého budu pamatovat v modlitbách.

otec Josef

SLUŽBA LEKTORSKÁ

Prosinec 2011			
Ne 4. 12.	2. neděle adventní	7.30	Kužilkovi 202 HČ
		10.30	Macháčkovi st. 180 HČ
Čt 8. 12.	Slavnost Panny Marie	18.00	Nastoupilovi 109
Ne 11. 12.	3. neděle adventní	7.30	Marešovi 264 HČ
		10.30	Hejlovi 232
Ne 18. 12.	4. neděle adventní	7.30	p. Venclová 402
		10.30	Režní 403
Ne 25. 12.	Slavnost Narození Páně	10.30	p. Krátký 73
Po 26. 12.	Svátek sv. Štěpána	7.30	Moravcovi 267
		10.30	Macháčkovi 411

Leden 2012			
Ne 1. 1.	Nový rok, Slavnost Matky Boží Panny Marie	7.30	Menclovi 193
		10.30	Kunertovi 300
Pá 6. 1.	Slavnost Zjevení Páně – sv. Tři Králové	18.00	Formánkovi 203
Ne 8. 1.	Svátek křtu Páně	7.30	Vašíčkovi 349
Ne 15. 1.	2. neděle v mezidobí	7.30	Vackovi 197
		10.30	Vyhnálkovi 351
Ne 22. 1.	3. neděle v mezidobí	7.30	Bednářovi 302
Ne 29. 1.	4. neděle v mezidobí	7.30	Vránovi 18
		10.30	Macháček M. 55

Rorátní mše svatá a snídaně na faře

Milé děti, rodiče, sestry a bratři, přijměte všichni moje srdečně pozvání na rorátní mši svatou v kostele v Dolní Čermné v sobotu 10. 12. 2011 ráno v 6.45 h. Mše svatá bude zaměřená pro děti a zpěvem a hudbou ji doprovodí naše dětská schola. Kostel bude osvětlen pouze světlem svící, proto si vezměte malí i velcí svoji lampičku nebo svíci. Po mši svaté se všichni setkáme u společné snídaně na faře.

Těším se na vás!

otec Josef

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

1. neděle adventní
27. listopadu 2011
48. týden / 2011

BOHOSLUŽBY V TOMTO TÝDNU:

28. listopadu - pondělí po 1. neděli adventní
29. listopadu - úterý po 1. neděli adventní
18.00 Dolní Čermná – za Pavla Faltejska, rodiče a bratry
30. listopadu - středa Svátek sv. Ondřeje, apoštola
18.00 Dolní Čermná – na poděkování Pánu Bohu a Panně Marii s prosbou o požehnání a sílu pro celou živou rodinu
1. prosince - čtvrtek po 1. neděli adventní
7.30 Dolní Čermná
18.00 Verměřovice
2. prosince - pátek po 1. neděli adventní; první pátek v měsíci
19.00 Dolní Čermná – na dobrý úmysl
3. prosince - sobota sv. Františka Xaverského, kněze
Duchovní obnova farnosti v Dolní Čermné
8.00 Dolní Čermná - za požehnání
17.00 Verměřovice - za rodinu Urbanovu

4. prosince - neděle – 2. adventní

- Dolní Čermná - 7.30 h. – za Marii a Josefa Hrdinovy a jejich rodiče
Petrovice - 9.00 h. – za Františka Marka, manželku a vnučku Ludmilu
Dolní Čermná - 10.30 h. – za farníky

Příležitost ke sv. zpovědi v tomto týdnu budete mít:

Ve farním kostele: ve středu 30. 11. od 15.00 – do 17.00 h. (zpovídá P. Ján Kubis) a od 17.00 – do 17.55 h. (zpovídá P. Josef Roušar), v pátek 2. 12. od 17.00 h. – do 18.50 h. a v ostatních dnech se zpovídá vždy 30 minut před začátkem každé mše svaté.
Ve Verměřovicích ve čtvrtek 1. 12. od 16.15 h. – do 17.55 h. V Petrovicích v sobotu 10. 12. po večerní mši sv. v 17.00 h.

Akce ve farnosti:

akce	den	datum	hodina	místo
Zkouška dětské scholy	pondělí	28. 11.	16.45 h.	fara Dolní Čermná
Biblická hodina	úterý	29. 11.	19.00 h.	fara Dolní Čermná
Náboženství pro středoškoláky	středa	30. 11.	19.00 h.	fara Dolní Čermná
Pravidelná návštěva starších a nemocných farníků před prvním pátkem	středa	30. 11.	během dne	Verměřovice
	čtvrtek	1. 12.	během dne	Dolní Čermná
	pátek	2. 12.	během dne	Dolní Čermná, Petrovice
Výstav Nejsvětější svátosti oltářní	pátek	2. 12.	17.00 – 18.50 h.	kostel Dolní Čermná
Společná adorace	pátek	2. 12.	po mši svaté	kostel Dolní Čermná
Duchovní obnova farnosti	sobota	3. 12.	8.00 h.	kostel Dolní Čermná

Adventní duchovní obnova naší farnosti

se uskuteční v sobotu 3. prosince 2011 v Dolní Čermné pod vedením P. Jaroslava Mikeše z Prahy.

Program: 8.00 h. - mše svatá v kostele
9.00 h. - dopolední program v Orlovně

POUTNÍK, PROSINEC 2011

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz

Uzávěrka příštího čísla je 11. prosince 2011, Poutník vyjde 25. prosince 2011

Členové red. kroužku: J. Roušar, V. Jansa, E. Jansová, B. Mačanová, J. Moravcová

Grafické zpracování: J. Adamec, T. Macháček, T. Bednář, P. Židek, V. Severinová.

Za pravopis textu příspěvků zodpovídá uvedený autor.

Tiskne Tiskárna DOBEL s.r.o., Dolní Čermná 231, Lanškroun, ☎ 465 320 144. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu.